

NOT SHE

Exposing cinema: Screentests. Not She, door Ine Lamers en Rob de Vree, met Thekla Reuten, NI, 2005, Z/W, video, 40 minuten.

Het is de eerste speelfilm van beiden. Ine Lamers maakt grote kleurenfoto's waarin de mens t.o.v. architectuur thema is, verloren personages in verlaten stadslokaties, en videoinstallaties die stills en bewegend beeld combineren. NOT SHE is onderdeel van het door Edwin Carels samengestelde Exposing Cinema programma, Screen Tests geheten. Screen Tests gaat over de transformatie van persoon naar personage: Wanneer is iemand authentiek, wat bepaalt authenticiteit, wanneer is iets 'natural'? En zie je in het afgebeelde personage de camera of degene die vastlegt terug?

Authenticiteit is ook een maatschappelijk thema (bewakingscamera's en massa media geven niet om authenticiteit), los van het feit dat je denkt: Wie zie ik daar in de spiegel?

NOT SHE: Op een verlaten filmset onderzoekt een actrice, Thekla Reuten, de grenzen van identificatie met 3 vrouwelijke filmrollen. Haar acteren is eigenaardig omdat ze de stukken acteert alsof er toeschouwers zijn, terwijl zij alleen is. In het meermaals naspelen, het citeren van 3 scènes van respectievelijk Monica Vitti, Delphine Seyrig en Gena Rowlands probeert ze hen ook te zijn. Er ontstaat een gefragmenteerd verhaal door één personage vertolkt. Niet alleen zij 'verdubbelt', maar ook de film zelf wordt een kopie. In de bijna 50 min. die de film duurt ontvouwt zich geen verhaal, je leert de actrice ook niet beter kennen. Maar hoewel beide gegevens noodzakelijk heten te zijn binnen film, mis je ze niet. Thekla Reuten is net zoveel aanwezig als afwezig en de zoektocht is niet naar het verhaal of dramatische ontwikkeling van het personage, maar naar de momenten van geloofwaardigheid, zowel van de actrice als van de film zelf. De film is erg mooi van kleur en licht, net als het decor, een verlaten studio met daarin een rek kos-tuums, wat lampen, een bed en luchtballonnen. Thekla acteert knap een actrice-in-haar-rol-verstrikt, en er is heel veel op een bijna clip-achtige manier gemon-teerd, en naast suggestief buitengeluid zijn er muziekfragmenten uit de films toe-gevoegd waaraan Thekla refereert. Alles maakt de film aangenaam, de tijd is om voor je het weet; en daar is niets op tegen. Bovendien heb ik nog nooit zoiets gezien, een film waarin citeren thema, vorm én inhoud is. En waarom vond ik dat het me te gemakkelijk werd gemaakt? Voor mij zat schoonheid de inhoud wat in de weg. Als ik meegesleept wordt, vergeet te kijken, te denken ook, soberheid maakt me scherp. Maar sorry, deze kritiek is te persoonlijk. Gaat kijken, hij is heel goed.

Marieke vd Lippe